

תקנות מנחם

גיליון מס'

121

יו"ל לקראת שבת פרשת דברים - חזון
הי' תהי' שנת סגולות חרותנו

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"א) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - ב'

מחזור כ"ז שנה כ"ה

בעז"ה יום ב' פרשת דברים - שבת חזון ג' מנחם אב, הי' תהא שנת סגולות חרותנו

סיום הלכות שביתת עשור והתחלת הלכות שביתת יום טוב

ויש דברים שווים ומשותפים ודומים ביניהם;

א) הגמרא בתענית² אומרת: "כל האוכל ושותה בט' באב כאילו אוכל ושותה ביום הכיפורים".

ב) תענית תשעה באב אמנם הוא מדרבנן אבל דומה לתענית יום הכיפורים (בניגוד לשאר הצומות) שיש בשניהם "חמישה עיניים ואיסורים, איסור אכילה, שתיה, רחיצה, סיכה, נעילת הסנדל ותשמיש המיטה. [נראה בשיחת אד"ש דש"פ דברים שבת חזון תשעה באב (נדחה) היתנש"א³, ע"ד השייכות של תשעה באב ליוהכ"פ; "בכלל ימי הצומות שהם מדברי קבלה ומדרבנן יש להם שייכות ומעין, ונמשכים מצום יום הכיפורים שמן התורה, כידוע שכל המצוות דרבנן הם "כעין דאורייתא"⁴, עד שהן "יוצאות ונמשכות ממצוות התורה" (דוגמתן). כמ"ש בתניא באגה"ק⁵: "ז' מצוות דרבנן אינן נחשבות מצוות בפני עצמן, שהרי כבר נאמר "לא תוסף"⁶ אלא הן יוצאות ונמשכות ממצוות התורה וכלולות בהם במספר תרי"ג".

ומבין ד' הצומות גופא תשעה באב הוא הכי דומה ליום הכיפורים, כמו שאומרת הגמ'⁷: "אין בין תשעה באב ליום הכיפורים וכו'", ואח"כ מביא אד"ש עוד נקודות השוות בת"ב ויוהכ"פ, כפי שאנו כותבים.

ומוסיף אד"ש שכתוב בחז"ל⁸ שמדמים היו"ט של ט"ו באב - שבא כתיקון על הדברים שאירעו בת"ב, עם יום הכיפורים - "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים וכו'" ומסביר זאת גם ע"פ פנימיות העניינים.

מלאכת הוצאה - בעגלות המשכן ובמחנה המדבר

א. את רוב הלכות שבת למדו בפרשת מסעי, ומסיימים בערש"ק פרשת מסעי, אז התחילו ה' עירובין (שמדובר גם על הוצאה ותחומין ב

תשעה באב דומה ליום הכיפורים

א. רוב הלכות שביתת עשור מדברים על הצום, התענית והשביתה מאכילה ושתיה ביום העשור לחודש השביעי, ושאר העניינים מהנאות האסורות ביום זה כנאמר: "תענו את נפשותיכם". [וצריך לעיין למה את דין העינוי והצום מגדיר הרמב"ם בלשון שביתה, כמו שאמר הרמב"ם בפ"א ה"ד: "מצות עשה אחרת יש ביום הכיפורים והיא לשבות בו מאכילה ושתיה, שנאמר יתענו את נפשותיכם, מפי השמועה למדו איזה הוא ענוי שהוא לנפש, זה הצום." ולמה לא מתבטא בפשטות כפי לשון הפסוק מ"ע להתענות, כפי שאומר ב"כותרת" מנין המצוות שלפני ההלכה, כי שביתה מאכילה ושתיה נראה שהוא ביטוי משונה, ומה מקורו?

ואולי, שמכיוון שהרמב"ם כותב בה"ו בדין תוספת "מחול על הקודש" בכניסתו וביציאתו, ומביא גם הפסוק שלומדים ממנו הלכה זו: "מערב עד ערב תשביתו שבתכם", שמוזה רואים שהתורה מבטאת דין עינוי בגדר "שביתה", (אבל עדיין צ"ע הרי הרמב"ם מביא גם כאן הפסוק: "וענייתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב", ומדבר בהלכה גם על דין עינוי ולמה בחר בדין הצום להתבטא במילה שביתה?) ואולי גדר "שביתה" מבטא יותר שזו מצות עשה, משא"כ עינוי (זה איסור אכילה), אבל ככותרת מנין המצוות במצות עשה כותב "להתענות בו".] ונמצאים בתשעת ימי ההכנה לצום תשעה באב,

¹ אחרי ט"ז, כ"ט.

² ל, ב.
³ סה"ש היתנש"א ע' 724.
⁴ פסחים ל, ב. וש"נ.
⁵ סכ"ט
⁶ ראה יג, א.
⁷ פסחים מד, ב.
⁸ תענית כו, ב. במשנה.

ומוסיף שהסיום של ה"שבעא דנחמתא" הוא בר"ה, ששלימותו ביוהכ"פ. ועיי"ש שמאריך יותר בזה.

ג) תענית תשעה באב גם דומה לתענית יום הכיפורים, שלא כבשאר הצומות, שמתחיל מהערב והאיסור הוא יממה שלמה, 24 שעות. וכמו שפוסק הרמב"ם בהלכות תעניות⁹ "תשעה באב לילו כיומו לכל דבר, ואין אוכלין אלא מבעוד יום, ובין השמשות שלו אסור **כיום הכיפורים**". וכן פוסק בשו"ע¹⁰.

ד) גם תשעה באב קשור ל"עשור" בחודש כפי שכתוב בפסוק¹¹ שיעקר שריפת בית אלוהינו היתה בעשירי באב: "ובחודש החמישי **בעשור** לחודש וגו' בא נבזראדן רב-טבחים עמד לפני מלך בבל בירושלים: וישרוף את בית ה', ואת בית המלך, ואת כל בתי ירושלים, ואת כל בית הגדול שרף באש: ואת כל חומות ירושלים סביב נתצו וגו'" וכפי שהגמרא בתענית¹² מפרשת "בשבעה נכנסו נכרים להיכל ואכלו וקלקלו בו שביעי ושמיני, ותשעה סמוך לחשכה הציתו בו את האור, היה דולק והולך כל היום כולו, שנאמר: "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב", והיינו דאמר ר' יוחנן: "אילמלי הייתי באותו הדור לא קבעתיו אלא בעשירי, מפני שרובו של היכל בו נשרף". ורבנן, אתחלתא דפורענותא עדיפא", מכאן מוכח שענין צום תשעה באב שייך, בקשר **עיקרי**, גם **לעשירי** בחודש.

עפ"י גם תשעה באב שייך לתשיעי ועשירי, וגם יום הכיפורים שבעשירי, אמנם הוא שייך גם לתשיעי; וכפי שהגמרא אומרת¹³: "כל האוכל בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה **תשיעי ועשירי**" [ומבאר הרא"ש (וכן מביא בטור¹⁴): "כלומר הכינו עצמכם בתשעה בחודש לעינוי המחרת להתחזק באכילה ושתייה, כדי שיוכלו להתענות מחר, להראות חיבתו של המקום ברוך הוא, כאדם שיש לו ילד שעשועים וגזר עליו להתענות יום אחד, וציוה להאכילו ולהשקותו ערב יום התענית כדי שיוכל לסבול"], היינו שאכילת יום **התשיעי**, היא צורך הצום דיום **העשירי**.

וכמו ביוה"כ נקראים ימים אלה בשם כולל, "עשרת ימי תשובה", ויוהכ"פ נקרא יום ה"עשור". ומבאר הצ"צ באוה"ת פ"א בא בקשר לקרבן פסח ש"מקחו **בעשור**", ש"עשור" הוא יום העשירי אבל דרגא נעלית יותר מ"עשירי" – שכוללת את כל העשר ונעלית מהם (ע"ד אור העולה על כולנה) שקאי על ספירת הכתר (שלמעלה מעשר ספירות וסדר השתלשלות).

וכך גם קורין לימים אלה **תשעת הימים**, וכנ"ל היום העשירי שייך להם, כי בו הי' רוב שריפת בית המקדש. [ואולי אפשר לומר שגם בענין מתבטא ה"הפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים" – שביום העשירי למרות שבו הי' עיקר רוב השריפה והחורבן, לא צמים בו, ואדרבה התירו חכמים אחר חצות היום גם לשמוח בו ולעשות שמחות ונישואין, ולמרות שבתחילת היום יש בו עוד מנהגי האבלות דתשעת הימים – לאחר חצות הוא "נהפך" לשמחה, וע"ד

ה"הפכו" בתשעה באב עצמו, שלאחר חצות הקילו בפרטים שונים באבלות, וכבר מתכוננים לקבלת פני משיח, כדלקמן שאז נולד המשיח].

ה) צום יום הכיפורים בא לעורר לתשובה, וגם הצומות שחכמים תקנו (כולל ט' באב שיש בו גם ענין האבלות) הם "מדרכי התשובה", כמ"ש הרמב"ם בתחילת הלכות תעניות¹⁵ (וגם האבלות היא ענין התשובה, כי עניינה "והחי יתן אל לבו").

ו) ביום הכיפורים מחזקים את השלום והאחדות, ולכן הדין שצריך שיפייס חברו בערב יוהכ"פ. וכן בתשעה באב מחזקים את האחדות ואהבת ישראל כדי לבטל את סיבת החורבן.

ז) גם דומה תשעה באב ליום הכיפורים שנוהגים בשניהם לעשות קידוש לבנה במוצאי היום; במוצאי יום כיפורים; "דאז שורין בשמחה" (לשון הרמ"א¹⁶). ובמוצאי תשעה באב; כמ"ש בפע"ח¹⁷ "כי בט' באב נולד משיח" ומובא בשיחת אד"ש¹⁸ כמו שאומרים חז"ל¹⁹ שביום תשעה באב (יום שחרב הבית) "יליד מלכא משיחא" וענין זה חוזר ע"ע בכל תשעה באב, (ואד"ש כותב ע"ז שם בהערה 12: "כידוע בנוגע לכל ענייני קדושה, שביום השנה חוזרים וניעורים הענינים כפי שהיו בפעם הראשונה ביום זה, ואדרבה בכל שנה באופן נעלה יותר. וכידוע פירוש האריז"ל ב"הימים האלו נזכרים ונעשים" (רמ"ז בסי' תיקון שובבי"ם, הובא בסי' לב דוד להחיד"א פכ"ט. וראה משנה גיטין ספ"ג. וראה גם מחצית השקל לשו"ע או"ח סת"ס"ח ס"י). וקידוש לבנה הוא זמן מסוגל לגאולה, שזהו תוכן ענין הקידוש לבנה, כמו שאומרים אז הפסוק²⁰: "ובקשו את הוי' אלוקיהם ואת דויד מלכם אמן".

וכך כותב הרמ"א בהלכות ברכת הלבנה²¹: "ונוהגין לומר דוד מלך ישראל חי וקיים, שמלכותו נמשל ללבנה, ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב"ה, דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, שנאמר²² "שמש ומגן ה'", ולכן עושין שמחות וריקודין בקידוש החודש דוגמת שמחת נישואין." (בחי' פרשת וישב²³ וד"ע)

וכן תהי' לנו, בביאת והתגלות מלך המשיח והגאולה, מיי"ד ממ"ש, נאו!

"תקות חוט השני"²⁴ - הקשר

א. צום תשעה באב דומה לצום יום הכיפורים.

¹⁵ פ"א ה"ב.
¹⁶ בשו"ע או"ח ס"י תכ"ו ס"ב.
¹⁷ שכי"ג – כוונת ט"ב ובין המצרים בסופו, משנת חסידים סוף מסכת תמוז ואב.
¹⁸ ש"פ דברים, שבת חזון, ספה"ש היתש"א ע" 722.
¹⁹ ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד, איכ"ר פ"א נ"א. וראה במדב"ר פ"ג, ה (בסופו).
²⁰ הושע ג, ה.
²¹ שם.
²² תהלים פד, יב.
²³ סד"ה ויקרא שמו זרח (לח, ל).
²⁴ הושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעני"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁹ פ"ד ה"ז.
¹⁰ או"ח ה"ל תשעה באב ס"י תקנ"ג ס"ב.
¹¹ לרמיה נב, יב – יד.
¹² כ"ט, א.
¹³ ר"ה ט,א, יומא פא, ב.
¹⁴ ר"ש תר"ד כמ"ש הרמב"ם בתחילת הלכות תעניות.

ג. גם צום תשעה באב בא לעורר לתשובה.

ג. במוצאי ת"ב עושים קידוש לבנה כבמוצאי יוהכ"פ.

* * *

בעז"ה יום ה' פרשת דברים – חזון ו' מנחם אב
הי' תהיה שנת סגולות חרותנו
סיום הלכות שביתת יום טוב והתחלת הלכות חמץ ומצה

ייהפכו ימים אלה לימים טובים

א. הקשר של הלכות יום טוב לימים אלה הוא בולט; כי נמצאים בימים הסמוכים ממש לתשעה באב, שעל ימים אלו אומרים "ייהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים". היינו, שלא רק הצומות ייהפכו כמו שאומר הרמב"ם בסיום הלכות תעניות²⁵: "כל הצומות האלו עתידין ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידין להיות יום טוב וימי ששון ושמחה, שנאמר²⁶ "כי אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי, יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים, והאמת והשלום אהבו" [ואפ"ל הכוונה שמכיון שהחרבן והגלות בבית שני באו בגלל העדר השלום ושנאת חנם, כדאיתא בגמ' יומא²⁷, ע"כ ע"י השלום ואהבת חנם יבטלו הצומות (והגלות) ותבוא הגאולה ויהפכו לשמחה הכי גדולה, כן תהי' לנו]. וכך כל תשעת הימים (ימי ההכנה לתשעה מלי' תשועה) באב) יהפכו ויהיו לימים טובים.

בין המצרים והמועדים 21 ימים

ג. ימי "בין המצרים" – 3 שבועות הם 21 יום, ואד"ש מה"מ מביא בשיחות שסך הכל של הימים טובים ומיוחדים בשנה הם 21 [שבת, ר"ח, פסח, שבועות, סוכות, ושמע"צ, ר"ה, ויום הכיפורים, וימים אלו²⁸ נמנים גם בפרשת פינחס, הפרשה הסמוכה לתחילת ג' השבועות, שמדובר בה על פרשת השבת והמועדים וקרבת השבת והמועדים (לא איסורי מלאכה וכו' שבהם), שהם ענין של שמחה, קרבת ונסכייהם, שאין שמחה אלא בין²⁹, המשמח אלוקים ואנשים³⁰] היינו שכי"א ימים אלו ממש, הם כנגד כל הימים טובים שבשנה, כי הם בעצמם יהפכו לימים טובים, כן תהי' לנו בקרוב ממ"ש!

"תקות חוט השני" - הקשר

א. ייהפכו ימים אלו לימים טובים.

ב. 21 ימי בין המצרים כנגד 21 ימי המועדים בשנה.

* * *

בעז"ה יום א' פרשת ואתחנן-נחמו, תשעה באב,
מהרה יהפך לששון ושמחה ולמועד טוב,
הי' תהיה שנת סגולות חרותנו
סיום הלכות חמץ ומצה והתחלת ה' שופר סוכה ולולב

תשעה באב ביום שחל פסח

א. ביום תשעה באב מסיימים ללמוד את הלכות פסח ברמב"ם

(חמץ ומצה ונוסח ההגדה), ויש קשר בולט בין פסח לתשעה באב;

א) מובא בשולחן ערוך³¹ שתשעה באב חל תמיד באותו יום בשבוע שחל יום א' דפסח; ע"פ הסימן א"ת ב"ש: א' - יום א' דפסח באותו יום חל ת-תשעה באב (ב"ש - ביום בשבוע שחל יום ב' דפסח יחול תמיד באותה שנה חג השבועות) וז"ל השו"ע: "סימן לקביעות המועדים" - א"ת ב"ש ג"ר וכו'³² [ובזוהר מסביר זאת: "אתון קדמאי סלקין בחושבנא, ואתון אחרנין נחתינ בחושבנא, בגין לאמשכא טיבו דעילא לתתא"]. א"ת ב"ש ג"ר כו' פ"י ביום א' של פסל יהי' לעולם ט' באב וסימן "על מצות ומרורים יאכלוהו"³³.

ובביאור אד"ש מה"מ³⁴: מה שתשעה באב (ועד"ז שבעה עשר בתמוז - ההתחלה ד"בין המצרים") חל תמיד באותו יום בשבוע כמו יום א' דפסח, מוכיח שבפנימיותם שניהם הם ענין אחד - ענין הגאולה, ואדרבה בתשעה באב יתגלה (לעת"ל) הפנימיות ושלמות הגאולה של פסח;

הסימן לקביעות כל המועדים כולם בנוי לפי פסח כי הוא "ראש לרגלים"³⁵; וביום א' דפסח שהחלה הגאולה ממצרים "בעצם היום הזה"³⁶, ראש הגאולות, זו פתיחת הצינור לכל ענייני הגאולה, כולל הגאולה העתידה, כמ"ש³⁷ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". [וממשיך אד"ש בשיחה שם לבאר שאח"כ ב"ש - השלב הב' אחרי הגאולה של יציאת מצרים - שבועות - מתן תורה, ולעת"ל אחרי הגאולה - מתן תורה של "תורה חדשה"] בכל אופן בענייננו יעודו של תשעה באב שיהפך לשמחה ע"י שתבוא הגאולה השלמה שהיא הגאולה האחרונה (שאין אחריה גלות) של עם ישראל. וכפי שהגמרא בירושלמי אומרת³⁸ בקשר לתשעה באב "ליד מלכא משיחא" [ואפ"ל תשעה - מלשון תשועה]

ב) הדבר בולט ביותר שהשנה בשיעור של תשעה באב לומדים ברמב"ם וקוראים את נוסח ההגדה שזה עושים בליל א' דפסח.

בתשעה באב השנה יקראו ההגדה

ג. ובהנ"ל מתבטא בצורה בולטת ה"ייהפכו" לששון ולשמחה שנפעל ע"י לימוד הרמב"ם: שאחרי אמירת הקינות והבכיות קוראין את נוסח ההגדה של פסח (כידוע מה שהורה אד"ש מה"מ לכתוב בלוח הרמב"ם את פסק הרבנים שלימוד הרמב"ם בתשעה באב יהיה במוצאי תשעה באב).

ונוסח ההגדה הוא בדיוק היפך תוכן הקינות שהן על החורבן והצרות, וההגדה היא הסיפור וההלל על ניסי הגאולה.

הפיכת החמץ לצמח

ג. ענין ה"ייהפכו" יתכן שמתבטא גם בשם ההלכות "חמץ ומצה" (ולא כבשו"ע הלכות פסח) ואפ"ל שאם הופכים את אותיות "חמץ" - שמסמל הרע ישות וסט"א - מהסוף להתחלה - אותיות "צמח" -

³¹ ארי"ח סי' תכ"ח ס"ג, הובא בסידור "תורה אור" (קה"ת תשמ"ז) סט, ב.
³² שבת קד, א. זוהר ח"ב קלב, ב.
³³ ל' הכתוב - בהעלותך ט, יא.
³⁴ ש"פ פינחס, כ"א תמוז, ספה"ש ה'תשמ"ז.
³⁵ משנה ריש מסי' ר"ה ובפיה"מ להרמב"ם שם, גמ' שם ד, א. ובר"ח שם.
³⁶ בא יד, מא.
³⁷ מיכה ז, טו.
³⁸ ברכות פ"ב ה"ד, איכה פ"א נא. וראה במדב"ר פ"ג ה. בסופו.

²⁵ פ"ה הי"ט [ה' - חמש - משיח. י"ט - ר"ת - יום טוב]
²⁶ זכרי' ח, יט [ח' - משיח, י"ט - ר"ת - יום טוב]
²⁷ ט, ב. [יומא - יום הכיפורים, ט' - ט' באב]
²⁸ שיחת ש"פ פנחס, כ"א תמוז ספה"ש ה'תשמ"ז ע' 480.
²⁹ פסחים קט, א.
³⁰ ספר שופטים ט, יג.

רמז למשיח וצמיחת הגאולה, ככתוב³⁹ "הנני מביא לכם את עבדי צמח", וכן אומרים בתפילה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", והיינו אתהפכא חשוכה לנהורא, לא רק ביטול החמץ אלא הפיכתו לצמח - משיח וגאולה וכן הצום של ת"ב לא רק יתבטל אלא יהפך לשמחה ויו"ט. כמשי"נ "הפכתי אבלם לששון".⁴⁰

בענין הפיכת החמץ לצמח:

ואפ"ל הרמז: ע"פ הסיפור שכשהרבי הרש"ב הי' בפעם האחרונה אצל ה"צמח צדק" לפני הסתלקותו והוא נתן לו מטבע ואמר לו בענין "מחצית השקל"⁴¹ שב"מחצית" הצדיק באמצע האותיות הקרובות ל-צ' הן ח-י - חי והרחוקות מ-ת -מת; היינו כשקרובים לצדיק אז חי משא"כ כשמרחקים ההיפך.

ועד"ז נאמר במילה חמץ - הצ' בסוף; היינו שמדובר באדם שהלך אחר תאוות ושרירות לבו ולבסוף כשמתבגר מגיע לצדיק, היינו שבצעירותו לבו ח"מ לתאוות עוה"ז, ובסוף בא לצדיק לבקש עצה ותיקון; הוא החמיץ ההזדמנות, לא הפסיד ח"ו - כי תמיד אפשר לתקן, אבל היתה לו האפשרות לעשות זאת כשהי' צעיר עם כל החיות והמרץ.

ומה צריך להיות: מצה - הצ באמצע; היינו שהצדיק נמצא אצלו במרכז ובכל ענייניו קשור לצדיק. ומה הן האותיות שלפני ואחרי הצ' - מ-ה; מה וביטול לה' ולצדיק שזהו"ע המצה - ביטול.

והיעוד שהחמץ יהפך - לצמח (כפי שכתבנו בפנים שרומז על הגאולה השלמה) ובצמח - הצדיק - בהתחלה, היינו שהצדיק לא רק במרכז ענייניו, אלא אין לו שום ענין אחר, אלא מתחילתו ועד סופו מסור וקשור לצדיק. ואז אח"ז מח - כתוב בספרים שגימטריא חיל [בקשר לתורה שנקראת ח"ל - כמו "אשת חיל"⁴² שקאי על התורה, גימטריא 48, "והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים"⁴³ [ואפ"ל ח"ל - חי למד - חיות בלימוד]] וחיל - עניינו משיח כנאמר על "אחרית הימים"⁴⁴: "וישראל עושה חיל"⁴⁵. וכשכל כולו מקושר לצדיק - יקויים בו "ילכו מחיל אל חיל"⁴⁶.

"תקות חוט השני" - הקשר

א. תשעה באב חל תמיד באותו יום בשבוע שחל יום א' דפסח.

ב. השנה יקראו ההגדה של פסח בתשעה באב.

ג. הפיכת החמץ - לצמח - משיח.

* * *

"מזלו גובר" לכל המשתתפים בשמחת יום ההולדת

ביום ההולדת הראשון של הרבנית אחרי חיותה בעלמא דין, בכ"ה אדר תשמ"ח, התחיל הרבי מה"מ שיל"ו ל"הסעיר" העולם ע"ד מבצע יום הולדת, עד אז גם ידעו אנ"ש את גודל ענין היום הולדת, אלא

שהי' יום התבודדות וחשבון הנפש כמ"ש ב"היום יום" די"א ניסן, ואז הכריז אד"ש שזה גם יום שמחה התועודת והודיה.

[גם לפני"ז ידעו שהוא יום שמחה גדולה כפי שמוכיח אד"ש (בספר המנהגים) כי יום ההולדת אצל כ"א הוא יום הבר מצוה, ורשב"י אומר שחגג את הבר מצוה של בנו רבי אלעזר בשמחה כמו בחתונה "כבי הילולא", "והימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה" אבל הדברים לא היו בשטורעם ובפרסום, ומשנת תשמ"ח הכריז הרבי ע"כ בפרסום.]

ביום כ"ה אדר יום הולדתה של הרבנית הצדקנית חי' מושקא נ"ע, התפלל אד"ש בביתו שחרית לפני העמוד ואחרי התפילה עלה לקומה לחדרו למעלה (כנראה להניח את שאר זוגות התפלין) ואחרי זמן קצר פתאום ירד למטה שוב לקהל (בלי הטלית והתפלין), והתחיל לומר שיחה ארוכה ע"ד יום ההולדת והוראות חדשות בזה. ואח"כ חלק לקהל דולרים לצדקה.

[כשבוע אחרי"ז בבי' ניסן כשחזר מהאוהל אחרי התפילה התחיל השיחה שלאחרונה מדברים לציין ימים מיוחדים בחיי האדם כמו יום הולדת ויום הנישואין, (כנראה שאד"ש רוצה שיצינו בהתועדות והודיה גם את יום הנישואין), ואח"כ דיבר בשיחה ע"ד הכרזת "יחי המלך"!!!

ובהמשך אמר פעם ש"מזלו גובר", לא רק של בעל יום ההולדת אלא גם של כל המשפחה, וכל אלה שמשתתפים איתו.

* * *

תשעה באב יום ההולדת של משיח!

סיפר אי' מאנ"ש שבחלוקת דולרים ביום ראשון בביתו של אד"ש בשנת תשמ"ח לפני תשעה באב, אמר לרבי: "בתשעה באב יום ההולדת שלי", ואד"ש מה"מ ענה: "שנת הצלחה, בשורות טובות!" והמשיך ללכת, ומיד קרא לו אד"ש חזרה ואמר: "מסתמא ווייסטו אז דאס איז אויכעט יום הולדת פון משיח!...[מסתמא אתה יודע שזה גם יום ההולדת של משיח!...]".

* * *

לזכות

מיכאל מירון בן מירדל

ליום הולדתו י"ט תמוז

לשנת הצלחה ובשורות טובות

מתוך בריאות הרחבה ונחת מכל יוצאי חלציו

תמיד כל הימים

ולקבלת פני מלך המשיח מ"יד ממ"ש, נאו!

* * *

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³⁹ זכרי' ג.ח.
⁴⁰ ירמ"י לא, יב.
⁴¹ תשא ל, יג.
⁴² משלי לא, י.
⁴³ אבות פ"א מ"ו.
⁴⁴ בלק כד, יד.
⁴⁵ שם פסוק ח"י.
⁴⁶ תהילים פד, ח.